

Ohlédnutí za slavkovskou investiturou



Vánoční dopis velmistra

Madrid, 9. 12. 2015

Drazí spolubratři a spolusestry ve svatém Lazarovi, drazí spolubratři a spolusestry v křesťanské víře,

Nikdo nezná cesty k budoucnosti, ale někteří z vás, kteří trávíte noc o samotě a v mučivé úzkosti, naleznete světlo v mém okně „, Papež Jan XXIII.

Vybral jsem si tento citát k připomenutí narození Ježíše Krista. Vzpomínám si na obraz tmavé scény, ve které jediný paprsek světla svítí na dítě, Ježíše Krista, které leží na slámě v jeslích.

Jen před pár dny, duchovní protektor andaluske komendy velkopřevorství Španělska během svatě mše vánoční v Córdobě Monsignor D. Miguel Castillejo nám připomněl, že hlavní teologická ctnost, o kterou my jako členové Řádu musíme

usilovat, je charita. Charita k našim bratřím, k našim blízkým, ale především k těm, kteří nesdílejí naše přesvědčení, a také k těm, kteří nám ublížili.

To je důvod, proč se modlím k našemu Pánu Ježíši Kristu za pronásledované ve Svaté zemi, Sýrii a Iráku, a i za naše africké bratry a za celé lidstvo, a především za ty, kteří jsou vzdáleni od našeho Spasitele.

Také se modlím, aby mi Bůh dal schopnost pochopit a odpustit jejich vrahům, teroristům, kteří se dopustili těchto odporných činů proti naší víře a proti lidstvu. Charita bude mým štítem a mé odpuštění bude nejmocnější zbraní, kterou má křesťanská ruka bude ovládat.

My všichni jsme křižáčtí rytíři naší doby. Nechme zelený kříž našeho patrona, aby byl novým světlem, které osvěcuje zatvrzelá srdce lidí. Bez Betlémského světla a bez světla Kříže nejsme nic.

Zvu vás žít vaše světlo s intenzitou své bojovnosti ve svatém Lazarovi. Kontemplujte tvář dítěte Ježíše, ležícího na slámě v jeslích, proč On bude vždy doma, aby nás přivítal. Svatá Terezie z Avily jednou řekla: „Ten, kdo Boha najde, tomu už nechybí nic „,

Podívejte se na to světlo v okně a nebojte se ničeho, Bůh je s vámi.

Radostné Vánoce pro všechny z vás a vaše blízké. Atavis et Armis.

Don Carlos Gereda de Borbon Markýz z Almazánu, 49. velmistr Vojenského a špitálního řádu svatého Lazara Jeruzalémského Adresa: Orden Militar y Hospitalaria de San Lazaro de Jerusalem, Monasterio de Santo Domingo el Real, c / Claudio Coello, 112 Bajo Izq. 28006 Madrid. (překlad JP)

O pravém postu

Seděl jsem na jakési hoře. Postil jsem se tam a děkoval Pánu za vše, co mi učinil. Tu si ke mně sedl Pastýř. „Proč jsi sem přišel tak časně?“, zeptal se. „Protože tu konám zastavení.“ „Co znamená to zastavení?“ „Postím se, pane.“ „A co je ten půst, jímž se postíte?“ „Postím se, jak je to mým zvykem.“ „Neumíte se postit, aby to bylo milé Pánu,“ pravil. „Nevíte, co je půst, ani není postem tento váš neprospěšný půst.“ „Proč, pane, toto říkáš?“ „Pravím ti, že není postem, co vy za půst považujete. Ukážu ti, jaký půst je dokonalý a milý Pánu.“ „Ano. Budu šťastný, poznám-li půst, který je milý Bohu.“ „Slyš! Bůh nechce takovoto neužitečný půst. Postíš-li se totiž takto, nic nevykonáš pro spravedlnost. Posti se Bohu takto: Ve svém životě nečiň nic špatného, služ Pánu čistým srdcem. Dbej jeho příkázání, zachovávej jeho nařízení a nemysli na nic špatného. Věř v Boha. Budeš-li takto jednat, budeš-li se bát Boha, nebudeš-li dělat nic špatného, budeš žít Bohu. Učiníš-li toto, vykonáš velký a Bohu milý půst.“

(Pastýř Hermův, Pod. V, 1)

Pastýř Hermův, z něhož pochází úvodní citát, je starokřesťanský spis z 2. století, počítaný mezi takzvané Apoštolské otce. Málem se dostal do kánonu Nového zákona. Je reprezentantem oné nerozdělené starocírkevní tradice, ke které se hlásíme. A hovoří o postu, který v tradici církve vždy patřil vedle modlitby k důležitým prvkům osobní zbožnosti. Nyní, na prahu Velkého postu před velikonočními svátky, může tedy být vhodné zamyslet se, co pro nás půst znamená.

Okno do starověku

Když se člověk rozhlédne po duchovní literatuře východní i západní tradice, která se dotýká postu, může

se cítit zmatený. Na jedné straně se mu dostane podrobného vylíčení, v které dny se podle které tradice má jak postit, kdy se smí olivový olej, kdy vajíčko a kdy dokonce ryba. Co to znamená půst újmy a co je půst zdrženlivosti. Na straně druhé se pak ale také dočte, že o pravidla co se smí a nesmí ve skutečnosti vůbec nejde a že podstatný je především duchovní rozměr postu, ne nějaká „dieta“. Co s tím tedy?

Různá postní pravidla, jak se vyvinula na křesťanském východě i západě, mají svou historii, svou dějinnou logiku a je dobré ji mít na paměti, když se snažíme ve vlastním životě nějak s postní praxí naložit. Jsou vlastně jakýmsi oknem do starověku a do stravovacích – protože půst se vždy nějak týkal jídla – návyků středomořské civilizace. Jednoduše řečeno znamenal půst ubrat na množství a ubrat na honosnosti pokrmů. Tak, aby to člověk pocítil. Byla-li ryba na křesťanském západě za Alpami považována za jídlo nejchudších, bylo jen logické, že se stala postním pokrmem. Východ tak kupříkladu zakazoval olivový olej, protože vybrané olivové oleje byly vždy považovány za mimořádnou pochutinu. Teprve druhotně bývaly těmto pravidlům dodávány různé mystické a spirituální obsahy a vysvětlení.

Půst duchovní

Nyní se ale můžeme oprávněně zeptat, jak je to s duchovním obsahem postu. Když Pastýř – tedy Kristus sám – hovoří ve vidění v Pastýři Hermově, zmiňuje, že je třeba se postit užitečně. Ta užitečnost se projevuje v plnění Božích příkázání, zdržování se zlého a čistotě mysli i srdce. A to je jádro celé postní praxe, jak ji zná křesťanská, ale vlastně už i židovská tradice. Půst je obdobím zvýšeného soustředění na modlitbu, čistotu a poslušnosti Božímu zákonu. Bylo

by ovšem omylem domnívat se, že tento nezbytný a správný duchovní přístup stojí v opozici proti tělesnému. Tohoto omylu se dopouštějí mnozí, když zdůrazňují důležitost té spirituální složky a praxí fyzického postu, tedy oním reálným a konkrétním odříkání, téměř pohrdají a prohlašují je za nepodstatné. Samozřejmě, formalismus, samoučelné plnění předpisů pro předpisy by bylo chybou – to je bezpochyby právě to, co kritizuje Pastýř. Ale zavržením fyzického postu jako takového bychom se rozcházeli s trvalou praxí církve. Navíc bychom riskovali, že se nám do zbožného hávu řeči o duchovním rozměru postu zahalí docela obyčejná pohodlnost.

Skrze tělo k duchu

Křesťanská tradice se od starověké gnóze a jiných ezoterních proudů liší tím, že vnímá člověka jako jednotu těla, duše a ducha. Všechny tyto složky jsou vzájemně provázané a ovlivňují se. Má-li půst být skutečně užitečným, dle slov Pastýřových, musí nějakým způsobem obsáhnout všechny tyto složky. Na duchovní rovině je postní doba tedy obdobím modlitby, důsledného prodlévání s Pánem v každý okamžik, dobou, kdy se více než kdy jindy otevíráme působení a vedení Ducha. Na rovině duševní můžeme usilovat a soustředění, o to, abychom se zbavili každodenního shonu, který nás často odvádí od myšlenek na Boží příkázání, a také od lásky, kterou jsme povinovani svým bližním. Na rovině tělesné pak máme postní praxi ve vlastním slova smyslu. Ta v tomto kontextu již není jen prázdným „cvičením“, ale nástrojem, který nás skrze tělo a skrze přemáhání jeho žádostí neustále upomíná na potřebu onoho duchovního rozměru. Takový půst je potom pozeňnaný, smysluplný a užitečný. *PJV*

Rozloučení se spolubratrem baronem Františkem Maxmiliánem Hoffmannem ze Strechau a Grünbühl

25. října 2015 po dlouhé nemoci odešel náš věrný přítel a spolubratr za vyšší prací k Bohu. František byl povoláním umělecký malíř. Jeho díla s mysliveckou a nebo přírodní tematikou jsou známa po celé Evropě. Ve dvou řádech zastupoval funkci herolda. Byl náruživým myslivcem a mezi lovci oblíbeným kamarádem. Velmi miloval své rodné místo Šumavu, kam se stahoval za Múzou na jeho tvrz v tamních lesích, která mu sloužila jako „refugium“ před dnešním hektickým světem.

V pátek 30. října jsme se s ním rozloučili v Žirovnici v kostele sv. Jakuba. Za velké účasti myslivců a jiných řádových členů. Jaké bylo mé obrovské zklamání, když jsem mezi účastníky v plném kostele uviděl jen 1 bratra z Řádu sv. Lazara Jeruzalémského. Poslední setkání mi dávají za pravdu, že velká většina spolubratrů a sester nacházejí potřebu zúčastnit se řádových akcí jen v tom případě, když se jedná za povyšování (nevím za co). Jinak se celá řádová práce zřejmě zaměřila jen na t. zv. řádová setkání jednou za rok a shánění peněz pro jiné organizace, které nemají s námi stejné



Čestná stráž příslušníků řádu sv. Huberta, Compagnons de Saint Hubert z Belgie a řádu sv. Lazara z České a Německé jurisdikce

postuláty: starat se o lidi v hospicích, lepru a jiné v nouzi.

Bohu žel se nedobrý duch času odráží i v našich řadách. Skoro 20 let, vidím absolutní nezájem o práci v Řádu, přestože každý již 1 rok dopředu zná termíny Řádu, resp. Řádů, neustále slyším: nemám čas, nemám peníze, jsem jinde a podobné výmluvy. Jistě je to pro mnoho příslušníku řádu jazykový handycap jezdit na investitury po Evropě a na Jour fixy daleko do Prahy, ale to neznamená, že nebudu spolupracovat alespoň se svým komturem před svým prahem.

Rád bych citoval s malou obměnou knihu knih: „...ne dle jejich zlata je poznáš, ale dle jejich činů“.

Uvědomme si, že my, každý jedinec jsme „řád“ a jakou práci odvádíme, takový je můj - náš ctihodný Řád. Držte spolu, mějte se rádi, protože láska je jen tím nejsilnější silou a neshánějte jen tituly a křížky na výločky.

V případě, že se někdo cítí dotčen, necht' si sáhně na srdce a zamysli se nad mými řádky. *EJF*

Damašek, 17. prosince 2015

His Excellency Don Carlos Gereda y de Borbon, Marquis of Almazan

Vaše Excellence, milý velmistře,

velmi srdečně děkuji za pozdravy, které jste mi poslali spolu s členy výkonného výboru jménem

všech členů Řádu svatého Lazara Jeruzalémského k mým narozeninám. A dnes, na svátek svatého Lazara podle západního kalendáře (jak víte, v našem východním liturgickém kalendáři oslavujeme svatého Lazara v předvečer Květné neděle), chci poslat své nejlepší pozdravy a požehnání na Vaši Excelenci a všem členům Řádu k nastávajícím Vá-

nocům. Jsem vděčný i za modlitby a přání všeho dobrého pro velmi naléhavou potřebu míru v Sýrii a na celém Středním Východě.

S mým láskyplným apoštolským požehnáním + Gregorios III Patriarch of Antioch and all the East, of Alexandria and of Jerusalem

(překlad VN)

Výpočetní technika z Německa

V létě 2015 se realizoval další humanitární dar našich spolubratřích z Komendy Hessen – Nassau. Tentokrát se jednalo o několik zánovních, ale plně vybavených a funkčních počítačů. Hlavní zásluhu na realizaci této akce má opět náš obětavý spolubratr chev. Ernest Josef Finta von Haralyi – Pávai, KCLJ-J.

Převoz a distribuci daru zajistil chev. MUDr. Vladimír Němec. Jeden z počítačů obdržel Svaz skautů ČR, ostatní Škola pro sluchově postižené v Ječné ulici v Praze. Jméno obdarovaných vyslovujeme spolubratrovi Josefovi srdečné poděkování. VN



Jour fixe – Hodina a půl, jednou za měsíc

Memorandum

cfr. Mgr. Vojtěch Měříčka, AChLJ

Při příležitosti posledního jourfixe před investiturou ve Slavkově 2015, dne 2. 9. 2015, apeloval spolubratr chev. JUDr. František Vácha, aby se nově přijatí členové zapojili do života řádu. Nyní, jako čerstvě přijatý asistent kaplan, bych rád tuto výzvu naplnil.

Jako nemocniční kaplan působím v mobilní specializované paliativní péči, je pro mne tudíž časově obtížně se zapojovat do dalších lazariánských děl. Nicméně jako řádový kaplan vnímám, že bych se měl věnovat službě nejen vnější (kterou se snažím naplňovat ve svém povolání v hospici), ale vnitřní; službě členům a rytířům, dámám, ale i postulátům a novicům. Vnímám, že takovým naplněním může být právě jakási restaurace zaběhlých jour fixe, do které se rád zapojujím.

Na říjnovém jour fixe, dne 7. 10. 2015, jsem část svých myšlenek přednesl a spolubratr chev. Vácha mne vyzval, abych je formuloval písemně a předal představeným, abychom je mohli využít. Toto krátké memorandum by mělo být jejich formulací a zamyšlením. Jde o mé reflexe a myšlenky, rozhodně ne o vyčerpávající stať, které jsou již dávno formulovány a lépe popsány.

Jour fixe – hodina a půl, jednou za měsíc

Jour fixe by měl být setkání spolubratřích, které by mělo sloužit k poznávání jednotlivých členů, utváření vztahů a sdílení zkušeností. Proto věřím, že by takové setkání mělo mít určitou časovou prioritu. V době svého postulátu jsem působil určitý čas na pracovní pozici, která mi z hlediska pracovní doby účast znesnadňovala, a chodil jsem pozdě. Rovněž onemocnění či rodinný důvod je samozřejmou omluvou. Pokud však není přítomna objektivní překážka, jour fixe by měl být určitým způsobem

prioritní. Časově jde o cca hodinu a půl měsíčně, kterou, jak věřím, lze Řádu obětovat.

Aby byl jour fixe setkáním, plně svým smyslem, cítím potřebu jej jaksi „naplnit“. To bych viděl zejména ve třech rovinách:

Modlitba a slovo Boží – Věřím, že součástí každého setkání by měla být vstupní a závěrečná modlitba. Začátkem jour fixe by mělo zaznít Boží slovo s krátkou promluvou či mlčením. To proto, aby jak další hovor, tak i z něj vycházející služba, byly následováním božího slova. Abychom s ním byli jako společenství v kontaktu a pociťovali jeho milost i ve společném bratrském sdílení.

Stanovený program – Věřím, že je nutné se vyhnout mrtvým časům, které se na setkání čas od času vyskytnou. Jednou z dobrých metod je pevně stanovit program a zodpovědnou osobu. Dobré je naplánovat program na určitou dobu dopředu (např. na trimestr), aby se bratři mohli připravit. Tím by byla dána osnova. Pokud by bratr nemohl vystoupit se svým příspěvkem, nechť za sebe sežene náhradníka, aby nebyla narušena kontinuita.

Jour fixe jako concursio socialis – Věřím, že k setkání patří neodmyslitelně dobrá atmosféra. Proto považují za přínosné, aby bylo zajištěno něco drobného k občerstvení. Je to detail, který však mocně přispívá k vědomí sounáležitosti a celkové pohodě. Sušenky, chlebičky, pár jednohubek, láhev dobrého vína... Vnímám jako dobré, aby byl vždy na jour fixe pověřen jeden bratr jako jakýsi šenk, který by měl na starosti občerstvení. Funkce by se střídala.

Řádové akce – příležitost k hledání a nalezení

Řádové události (jour fixe, investitury, bohoslužby, řádové dny komend, svatolazarské oslavy,...) by měly být příležitostmi k širšímu setkání bratří. Zároveň jsou příležitostmi ke zviditelnění řádu a jeho prezentaci. Proto považují za přínosné, aby

se bratři akcí v maximální možné míře účastnili. Samozřejmě, zdraví a rodiny vždy omlouvají, ale jak bylo řečeno výše, není-li závažná překážka, měli bychom se jako bratři účastnit.

Mnoho lidí v dnešní době hledá společenství. Zároveň řada z nich hledá společenství, které není ze své podstaty imanentní, egocentrické a zahleděné do horizontů vlastní nádhery, ale společenství služebné. Proto nechť je propagace a prezentace řádu chápána jako příležitost ke službě druhým, aby našli svoji cestu.

Služba sobě, druhým i Bohu

Služba sobě znamená poznávání svých limitů, ale také hledání a realizace příležitostí k růstu. Abychom mohli své „hřivny“ (Mt 25, 14 - 30), které dostáváme z milosti Boží, rozvíjet a užívat k dobru druhých. Tento proces je eo ipso procesem vlastního lidského růstu ve víře, naději a lásce.

Služba Bohu je službou modlitby, přijímání a vzájemné pomoci. Čas, obětovaný modlitbě a rozjímání, je darování toho nejcennějšího, co máme, Bohu. Veškerá služba by měla vyvěrat právě z modlitby. To je konec konců i naplněním našeho staroslavného hesla „Atavis et armis“.

Služba druhým je momentem realizace lásky a vztahu. Služba druhým, která je ze své podstaty službou Kristu, je uskutečněním všech křesťanských povolání. Naší nesmírnou milostí je, že celý řád sv. Lazara je právě na tuto službu zaměřen, ta mu dává smysl a cíl. Služba druhým je naplněním lásky, a neobávám se říct, následováním Kristova odkazu oběti; oběti Toho, který zemřel za nás a z lásky k nám (srov. Jan 3,16, et Jan 15,13)...

Věřím, že toto krátké memorandum, bude dobře přijato nikoliv jako kritika, ale jako podnět. Věřím, že společným úsilím a modlitbou můžeme kráčet k rozvoji božího království zde na zemi i k rozvoji Řádu sv. Lazara Jeruzalémského. VM

Zástupci Východočeské komendy ve Svaté zemi a Jeruzalémě

Zástupci Východočeské komendy svatých Zdislavy, Mgr. Richard Andrie Saylor a Dr. Augustin Andrie Saylor, navštívili od 28. 10. 2015 do 1. 11. 2015 Svatou zemi. Mezi hlavními cíli patřila zejména kulturní a historická místa, a to jak v samotném Jeruzalémě, tak na palestinském území. V centru Jeruzaléma ve Starém Městě byli oba srdečně přijati místními křesťanskými Palestinci, kteří je také u sebe ubytovali. Celé čtyři dny proběhly v duchu křesťanství a v duchu Páně. První den byl pojat jako seznamovací a poznávací. Jeruzalém, Staré Město, zejména návštěva Chrámu Božího Hrobu, kde také probíhala bohoslužba, které se oba zástupci každý den účastnili. Druhý den oba naši členové postupovali křížovou cestou ve stopách Ježíše Krista, navštívili ruský pravoslavný kostel sv. Máří Magdalény, Getsemanskou zahradu atd. Díky nově poznaným přátelům z řad františkánů, starajících se v Jeruzalémě o Boží Hrob, bylo nabídnuto strávení večera v Božím Hrobě



v Chrámu Božím. Právě vysoký představitel františkánského řádu v Hrobě Božím, také člen Vojenského špitálního řádu sv. Lazara Jeruzalémského z Malty, dovolil strávit v Hrobě



Božím od 19:00 hodin do 4:00 hodin a rozjímat, což bylo s díky přijato. Třetí den hned po ranní mši byl cílem výpravy Betlém – bazilika narození Ježíše, jeskyně narození, Františkánský kostel svatých Kateřiny Alexandrijské, Ein Karen – kostel narození Jana Křtitele. Poslední den byl využit k návštěvě Jericha, koupání v Jordánu a Mrtvém moři. Mezi hlavními cíli, které dvojice chtěla spatřit, byl hrob sv. Lazara Jeruzalémského, což se dvojici i přes nepříznivé zkušenosti na palestinském území povedlo a v hrobě se pomodlili. Za čtyři dny oba zástupci navštívili značnou část památek, kostelů a každý den byli účastníky dvou mší v Božím Hrobě. Díky novým přátelům z řad křesťanských Palestinců a z řad františkánů z Hrobu Božího (polsky mluvících) se oba zástupci v příštím roce na stejné místo určitě vrátí. Vyzýváme Vás tímto, pokud bude mít někdo o tuto cestu zájem (5/2016), kontaktujte spolubratra chev. Mgr. Richarda Andrieho Saylor, MBA, aby Vás seznámil s podrobnostmi a zaevidoval Vás. Tel: +420 608 883 407 fic.andrie@tiscali.cz RA

Novoroční dopis velkokomandéra Hlavám jurisdikcí a členům Velké magistrální rady.

Vaassen, 1. ledna 2016

Drazí spolubratři a spolusestry,

stojíme na prahu nového roku. Jako vždy je na čase přemýšlet o našich záměrech pro příští rok. Nicméně musím přiznat, že přemýšlení není totéž co konání. Při pohledu zpět zní vždycky otázka: „Co jsem mohl udělat?“.

Rok 2015 byl pro náš Řád důležitý. Byly provedeny první kroky, aby náš Řád získal potřebnou právní subjektivitu. Někteří lidé se obávali, že se kvůli tomu omezí samostatnost jurisdikcí. To však není tento případ. Ta zůstala stejná. Cílem je, aby náš Řád mohl spolupracovat s dalšími organizacemi, mít vlastní bankovní účet atd.

Byl jsem potěšen pozitivní reakcí Generální Kapituly v New Orleans v září loňského roku. Před námi je ještě dlouhá cesta, ale tyto základní úkoly

mohou být dokončeny v roce 2016. Velmi důležitá je rovněž komunikace v rámci našeho Řádu. V té máme co zlepšovat.

Děkuji chev. Larsovi Sahlinovi že přijal funkci předsedy PRC komise. Komunikace však zahrnuje obousměrný provoz. Lars to nemůže dělat sám. Potřebuje vaši pomoc.

Existuje odesílatel a příjemce. Ti si musejí navzájem rozumět.

Existují dvě zlatá pravidla:

1. Pokud nevíte, co chcete vědět, se nemusíte hádat nebo spekulovat, ale zeptejte se.

2. Nemluvte o lidech, ale s lidmi.

Je neuvěřitelné, že hodně lidí tato 2 pravidla stále nechápe.

Při pohledu na zprávu špitálního řádu za rok 2014 můžete být hrdi na to, že jste členy tohoto Řádu. Vykonal se hodně práce. Bylo to dost? Té nikdy nebude dost.

Například každoročně umírají přibližně 3 miliony dětí ve věku do 5 let. Zápal plic, průjmý a malárie dohromady jsou příčinou 3 z každých 10 úmrtí dětí do 5 let. Samozřejmě vím, že pro náš Řád je velmi důležitý boj proti lepra. A ano, potřebujeme pokračovat v tomto úsilí. Ale nezapomínejme na všechny ostatní potřeby z našeho současného světa. Pojďme přemýšlet o lidech v Sýrii a dalších zemích, kde nemají ty možnosti, které máme my.

Spiritualita je další úkol, jemuž tento rok věnujeme pozornost. Usilujeme o sestavení Duchovní poradní rady a věříme, že v tomto roce začne pracovat. Jak možná víte, příští celořádková pouť se uskuteční v Mon Reale během Letnic v roce 2017.

Rád bych vám a vašim rodinám popřál všechno dobré a zdraví do roku 2016.

Drs. Ronald Hendriks, GCLJ-J, Grand Commander

(překlad VN)



Členové našeho Řádu tak jako každý rok i tentokrát uctili památku císaře a krále Karla IV. v den jeho úmrtí.

Mše svatá za Elišku Přemyslovnu, tentokrát v srdci země, ve sv. Vítu.

Ve středu 20.1.2016 se v brzkých ranních hodinách konala zádušní mše svatá za českou a polskou královnu Elišku Přemyslovnu v kapli sv. Václava v chrámu sv. Víta, Václava a Vojtěcha na Pražském hradě. 20. leden je totiž dnem Eliščinu narození a v tomto roce si připomínáme 724. výročí. Mši v plně obsazené kapli za účasti zástupců z řad poslanců, sester Benediktinek, sester Boromejek a dalších účastníků, kteří vážili v mrazivém počasí cestu, celebroid Mons. Ondřej Pávek, který byl v květnu 2013 zvolen děkanem svato-vítské kapituly. Předseda Nadačního fondu Elišky Přemyslovny chev. PeaDr. Augustin Karel Andrie-Saylor, KCLJ-J, vyjádřil naději: „Chtěl bych všem přítomným opravdu poděkovat za účast, doufám, že se v příštím roce, kdy oslavíme půlkulaté výročí narození Elišky, sejdem ještě v hojnějším počtu.“ AKA

Hospic sv. Lazara získal kopii obrazu Panny Marie Klatovské

Díky daru od své klientky se může Hospic sv. Lazara v Plzni pyšnit kopií historického obrazu Panny Marie Klatovské. Jedná se o obraz, jehož stáří odborníci odhadují na více než 300 let.

V den svátku Panny Marie Sedmibolestné, dne 15. září 2015, bylo tomuto obrazu požehnáno arciděkanem Mons. Emilem Soukupem, kaplanem Jeho Svatosti a farářem z farnosti u plzeňské katedrály sv. Bartoloměje.

Celá tato slavnostní akce se uskutečnila v překrásném prostředí Meditační zahrady v Plzni Doudlevecích, v Kapli Maximiliána Kolbeho a to za účasti dobrodinců, dárců a zaměstnanců Hospice sv. Lazara. Je samozřejmostí, že této akci se zúčastnili i členové Plzeňské komendy Vojenského a špitálního řádu sv. Lazara, kteří mají tento hospic pod svojí patronací.

Osud a historie původního obrazu Klatovské Madony

Ten začal 29. dubna 1494 v severní Itálii. Tam, v městečku Re, došlo ke zvláštní události. Místní nevěřící opilec Jan Zukkone tu v hněvu mrštil kamenem po nevelké fresce Panny Marie, která byla namalovaná na omítce přední strany kostelíku sv. Mauricia.

Kámen zasáhl čelo madony, kojící na výjevu malého Ježíška. Z rány vzápětí vytryskla ke zděšení všech přihlížejících krev. Rána krvácela ještě dalších 18 dní a lidé zachytávali krev do plátina i do šátků. Kněz z městečka Re dokonce krví naplnil skleněnou nádobku, která je zde uchovávána dodnes.

Začalo se věřit, že krvácející malba s latinským nápisem „V klíně Matky jest moudrost Otce“ je skutečným zázrakem. Freska se stala objektem uctívání a různí autoři postupně vytvořili několik jejich více či méně věrných kopií.

Dnes zde stojí nový poutní kostel, do jehož oltáře byl zakomponován madonin obraz. Samotné městečko Re se brzy stalo velmi vyhledávaným poutním místem, jehož slávu dále umocňovala schopnost obrazu léčit lidi a zbavovat je jejich trápení.

V roce 1962 potvrdil profesor Cordiglia z Turína, že zachovalá krev madony z obrazu v italském Re je skutečně lidská, ženská a jde o skupinu AB.

A jaká je historie té Klatovské madony?

Roku 1650 se v Klatovech usadil kominík Bartoloměj Rizzolti, pocházející právě z Re. V Pošumaví se mu dařilo a stal se váženým měšťanem. Na své rodné městečko nikdy nezapomněl.

Po svých rodičích si z Itálie přivezl kopii obrazu Panny Marie, ale není známo, kdy a kým byla tato kopie namalována. Obraz však rozhodně vznikl v době, kdy podle přísných církevních pravidel nesmělo být zobrazováno odhalené ženské ňadro, a proto Panna Marie na klatovské kopii Ježíška nekojí, ale už jen drží na klíně.

Po Rizzoltiho smrti pak obraz získala jeho schovanka Anna Hiršpergerová.

Její zbožný muž Ondřej se před obrazem Panny Marie Klatovské pravidelně modlil za uzdravení jejich dětí a zlepšení životní situace rodiny.



Arciděkan Mons. Emil Soukup, kaplan Jeho Svatosti a farář z farnosti u plzeňské katedrály sv. Bartoloměje v Kapli Maximiliána Kolbeho žehná obrazu Panny Marie Klatovské, věnovanému Hospici sv. Lazara v Plzni

A tu v neděli, v den sv. Kiliána dne 8. července 1685, z čela Panny Marie, místa zranění způsobeného kamenem na italském originálu, začalo krváčet.

Jakoby klatovský obraz převzal jakýsi kód zázraku od své italské předlohy, jakoby se právě teď městečko ležící na okraji Šumavy mělo stát místem pokračování nějakého vyššího plánu, který byl započat v 15. století v Re. Výjimečná událost samozřejmě pohnula celým městem. Všichni chtěli spatřit tento projev boží milosti.

Obraz poté nechali přenést do děkanského kostela Narození Panny Marie. Postavili ho na oltář sv. Josefa. I tady se objevily další kapky krve na čele Panny Marie.

K jiné velmi podivné události pak došlo i o několik dnů později, kdy podle dobových záznamů tehdy velké shromáždění lidí zřetelně spatřilo, jak madona na obraze opakovaně zavírá a otevírá oči.

Poté byla zaslána žádost arcibiskupské konsistoři v Praze o povolení instalovat obraz na hlavní oltář jako obraz „Milostný“. Podle všeho klatovský obraz opravdu převzal mimořádné vlastnosti své italské předlohy a 6. září 1685 pak pražský arcibiskup Jan Bedřich hrabě z Valdštejna vynesl rozsudek, v němž potvrdil, že obraz Panny Marie potil krev a má být vystaven na oltáři k veřejné uctě. Oficiálně byl tak obraz ve velmi krátké době uznán za zázračný!

Pohyby očí, skrytí zorniček nebo zarudnutí oka, jako i blednutí a naopak rudnutí tváře Panny Marie i Ježíška se shodně opakují v mnoha zaznamenaných svědectvích.

Obraz se v následujících letech stal slavným a velmi vyhledávaným. Jsou mu připisována mnohá uzdravení a další milosrdenství. V roce 1712 byl Klatovské Madoně postaven nový oltář, vhodně navržený pro umístění obrazu. Lidská krev byla analýzou odhalena i ve vzorcích odebraných z čela

Panny Marie na klatovském obraze místním primářem hematologie doktorem Josefem Častou v roce 1985, ač tento fakt zpochybnily nové výzkumy provedené v roce 2006.

Obraz Panny Marie Klatovské věnovaný Hospici sv. Lazara v Plzni má také svoji legendu.

Tuto legendu jsem slyšel vypravovat od pracovníků hospice, kteří ji zase slyšeli od dárcyně obrazu a v takové podobě koluje i ve vyprávění lidí z Klatovska. Jak se v různých podáních dochovala, dovolil jsem si ji pro zachování převyprávět.

Do Hospice sv. Lazara v Plzni byla v roce 2014 přijata stará paní odněkud z Pošumaví.

Ač vážně nemocná, překypovala životní energií a také láskou k bližním. Jak se ale její nemoc prohlubovala, byla vděčná za každou pomoc personálu Hospice. Jako veliký dík za projevenou péči vybrala ze svých věcí památeční obraz, který následně věnovala pro výzdobu v Hospici sv. Lazara v Plzni. Její pra pra pra dědek byl rázovitý sedlák odněkud z Dubového Mlýna v Pošumaví. Pracovitý, zemitý člověk. Taková, jací se rodí jen na Šumavě.

Se ženou pečovali o statek, kde chovali a pěstovali vše nutné, co potřebovali k životu či na prodej. Žilo se jim v té době těžko, ale žili spolu s láskou a Pán jim každoročně nadělil po dět'átku. Proto bylo co se ohánět.

Každou středu a neděli jezdil sedlák do Klatov na trh, kde prodával to, co vypěstoval, nebo to, co se mu urodilo. Měl dva koníky a plachtou krytý povoz. Cesta na trh mu tak pěkně ubíhala.

Byl to pracovitý a zbožný člověk. Často v Klatovech navštěvoval děkanský kostel Narození Panny Marie a věřil zázraku obrazu Panny Marie Klatovské. Jeho modlitby a prosby směřovali právě k ní. A tak o jedné klatovské pouti neodolal a koupil si kopii slavného a uctívaného obrazu Panny Marie Klatovské. Tu si pak pověsil pod plachtu svého

vozu, kterým se dopravoval na trhy. Měla mu přinášet štěstí a dobré pořízení na trhu.

Tak se i stalo, hospodářství sedlákoví vzkvétalo, žena i děti překypovali zdravím, na trhu za svoji práci utržil dost peněz, ale jeho mysl postupně ovládl mamon.

To jeho žena byla ze skromných poměrů, zvyklá na těžkou práci, ač nyní bohatá, stále měla v paměti jaké to je být bez prostředků.

Stalo se, že jednoho dne zaklepala na dveře žebračka s malým děťátkem. Snažně prosila o něco k jídlu a pití. Ne pro sebe, jen pro to malé robátko, prosila sedláka.

Mamonem omámený sedlák ji ale vyhnal z domu s tím, že takovou darmo žravou holotu nepodporuje. Žebračka tak z domu odešla a sedláková žena zle vyčínila sedlákovu za jeho lakotu. Ten se velmi rozvztekal a vyšel z domu ven na zápraží. Tam uviděl, jak žebračka se naklání do jeho vozu a bere si pro robátko jednu mezi žebřinami zapadlou ovdou mrkev.

To ho tak popudilo, že za nimi vyběhl a ve vzteku strhl pod plachtou obrázek Panny Marie a mrštil jej po žebračce a dítěti, které držena na ruce. Obraz ale jako zárazem je minul a oni se najednou ztratili v náhlé mlze.

Dlouho tu noc pak sedlák nemohl usnout, v hlavě se mu neustále promítal bolestivý pohled žebračky a děťátka žmoulající malou mrkev.

Na druhý den ráno se jako obvykle sedlák vydal koňmo na trh. Na dvoře sebral pohozený obraz madony, který se vytrhl z rámu. Ten nechal ležet a obraz sroloval a dal pod plachtu.

Na trhu se mu velmi dařilo, prodal vrchovatý náklad za vynikající cenu a dal se na cestu k domovu. Na modlitbu v chrámu Páně ani nevzpomněl.

Jel po ní cestou směrem na Kouskovu Lhotu, kde měl jeho pán, hrabě Vilém Albrecht Krakovský z Kolovrat svoji sýpku. Sedlák mu chtěl odprodat část svých zásob na zimu.

Ale k sýpce ale už nedojel. Na cestě v hlubokém příkopu na něj čekala zrádná čeládka. Lapkové. Ti se dozvěděli, že v Klatovech utržil velké množství peněz a tak jej chtěli dočista obrát.

Sedlák ale byl postavy zdatné, bránil se jako kat, ale zrádná rána dlouhým nožem do břicha od jednoho z lapků jej vyřadila z boje.

Marně hlasitě vyvolával pomoc Panny Marie, marně čekal na její slitování.

Jako ze snu slyšel ženský hlas, jak volá, utečte lapkové, čeládka pana hraběte jde po vás. Byla to lest, od ní. Jak to lapkové zaslechli, raději hned vzali

nohy na ramena a i s penězi byli ti tam. Nad zraněným sedlákem se sklání žebračka s malým děckem v náručí. Pomalu mu pomáhá do vozu a sama vede koňský povoz k jeho domovu. Koně jsou neklidní, plaší se. Lapkové je řádně vystrašili.

Tak se stalo, že jeden s hřebců divoce strčil do žebračky a vyrazil jí děcko z náručí, to padá a naráží si hlavičku o vyčnívající kámen.

Druhý den ráno je se sedlákem i dítětem zle. Sedlák celou dobu prosí před obrazem Pannu Marii za odpuštění a hlavně za záchranu dítěte. Cítí svoji vinu a cítí také svůj konec.

Nechal si přivolat žebračku. Prosí za odpuštění, mamon prý mu ovládl mysl. Žádá, aby žebračka zůstala na statku i s jeho ženou a dětmi. Večer pak sedlák smířen s Bohem i Pannou Marií umírá. Zato malé dítě se jako zárazem hlásí do života, má hlad a ošklivé zranění na hlavě pomalu mizí. To Panna Marie stojí za tím.

Ona pak prostřednictvím obrazu provází nejen celý sedlákův rod až do dnešních dnů. Dává nám všem sílu a víru do života.

V Hospici sv. Lazara umírá stará paní, obraz v jejím dědictví nachází podle její vůle nové uplatnění. Jemu dáno požehnání a bude umístěn v kapli hospice, kde bude bdít nad osudy příchozích. JT

Prezentace nové knihy „VZPOMÍNKY MÍST“ naší spolusestry

Členové Plzeňské komendy Vojenského a špitálního řádu sv. Lazara Jeruzalémského se zúčastnili v pondělí 21. 9. 2015 v krásném prostředí hotelu U Pramenů v Plzni „křtu“ nové knihy naší spolusestry PhDr. Hany Gerzanicové, MLJ, „Vzpomínky míst.“ Kniha vyšla v nakladatelství pana Miloslava KRISTA Artkrist.

Na „křtinu“ přišla početná plzeňská veřejnost a úvodního slova se ujal pan profesor PhDr. Viktor Viktora, CSc, z Pedagogické fakulty Západočeské univerzity v Plzni. Zdůraznil především celoživotní dílo básničky a její přínos pro českou poezii. Jeho upřímný projev ocenili všichni přítomní potleskem. Průvodcem celého odpoledne byl pak náš člen Mgr. Jaroslav Terč, KLJ. O příjemnou atmosféru se postaral plzeňský Švejk Band, který celý program doprovázel dobovou muzikou a českými národními písněmi.

Kniha „Vzpomínky míst“ je rozdělena na dva samostatné bloky, Vzpomínky míst a Malá zastavení. Dílo je doplněno krásnými fotografiemi a snímky zakomponovanými do ilustračních koláží povětšinou z archivu autorky nebo nakladatele.

Autorka vzpomíná jednak na navštívená místa a lidi tam a pak na citové prožitky ze svého života. Kniha je ukázkou soudobé české poesie, která nenásilnou formou uvádí čtenáře do historie, ale i do dnešních dnů a velmi zřetelně vykresluje pohled autorky na současné dění ve světě a v naší společnosti. Jako ukázkou, se svolením autorky, mohu uvést její velmi zajímavou vzpomínku na kněze Josefa Peksu.

Jeho životní pout', entusiasmus a to co ve svém životě vykonal je téměř neuvěřitelné.

Pater Josef Peksa se narodil v roce 1919 v Bolešíně na Klatovsku. Chtěl se stát pilotem, ale neprošel lékařskými testy. Rozhodl se tedy pro kněžskou dráhu a v roce 1947 byl v Českých Budějovicích vysvěcen na kněze. Jeho prvním působištěm byly šumavské města Velhartice, Sušice a Železná Ruda.



Po únoru 1948 se aktivně zapojil do protikomunistické činnosti, hrozilo mu zatčení a tak opustil Československo. Jeho cesta nejprve vedla do Německa, Itálie, a posléze do Austrálie. Zde pracoval jako duchovní správce v táborech pro přistěhovalce. Celým svým založením i výchovou byl „sedlákem“ a to jej vedlo k tomu, že v blízkosti Melbourne zakoupil roku 1956 pozemek. Byl to vlastně jen kus nehostinné buše, byl tady zčásti močál a on začal budovat s pomocí katolické komunity „Českou Šumavu.“ Na rozsáhlém pozemku je i Čertovo jezero, ve kterém plavou kapři. Hlavní budova pak byla dokončena v roce 1959.

Na Šumavě se pořádaly slavnosti a dokonce i Svatováclavská pout' s tradičními koláči. Pater Peksa zde organizoval setkání všech krajanů. Dal postavit dvě kaple a památník padlým, vybudoval křížovou cestu.

Dnes celý areál nese název „Peksa park“. Českou Šumavu v Melbourne spravuje v současné době česká katolická komunita, která zde organizuje různé společenské a duchovní akce a využívá ji v duchu tradic, které Josef Peksa založil.

Jeho posledním přáním bylo zemřít doma, v rodné vlasti kde v roce 1993 také v Senohrabech zemřel.

PhDr. Hana Gerzanicová

VZPOMÍNKA NA OTCE PEKSU (Vzpomínka na odhalení pamětní desky kněze Josefa Peksu)

*Dnes jsme zde v Bolešínách
a vzpomínáme...
My, Češi z Austrálie
Vás stále rádi máme.*

*Přišel jste mezi nás
daleko od domova,
pro život v cizině
je těžké hledat slova.*

*Zůstal jste stále – byť daleko
v duši na Šumavě
a založil jste tam jinou
Šumavu k její velké slávě.*

*Žil jste stále pro víru
a lásku ke své vlasti,
přes všechny problémy
a často různé strasti.*

*Po mnoha rocích exilu
vrátil jste se ve svůj kraj,
vždyť rodná česká země
byl pozemský Váš ráj.*

*Díky, Otče, díky
za Šumavu tam daleko!
Láska k vlasti neumírá –
je v duši vždy tak hluboko...*



Poutní bohoslužba na Homoli

V minulém vydání řádové Reunionu č. 3 jsme Vás informovali o první mši svaté k počtu české královny Elišky Přemyslovny v souvislosti s podanou žádostí o její blahřečení.

Na podzim loňského roku 2015 se uskutečnila i druhá mše svatá, tentokrát na významném poutním místě Východních Čech, na Homoli. Věřící z okolních obcí, členové Komendy sv. Zdislavy Vojenského a špitálního řádu sv. Lazara Jeruzalémského a hosté se sešli ve zdejší barokní kostele, zasvěceném Panně Marii Bolestné.

Mše svatá se konala za krásného dne v sobotu 13. 9. 2015. Byla celebrována P. Bc. Benediktem Rudolfem Machalíkem, OPraem, děkanem z Kostelce nad Orlicí, spolu s P. Mgr. Janem Kunertem kaplanem řádu a členem Komendy sv. Zdislavy. Nad vystaveným obrazem Elišky Přemyslovny vyzdvihl velitel komendy PaedDr. et Mgr. Augustin Karel Andrle Sylor, KCLJ-J, její význam pro český národ a dějiny českých zemí, neboť, jak zmínil pan

děkan ve své řeči, je v této době nutné připomínat naše historické a křesťanské kořeny, abychom mohli čelit krizi, kterou Evropa prochází.

Bylo proto velmi symbolické, že mezi hosty jsme mohli jako živoucí důkaz historie přivítat potomky rodů, kteří jsou spřízněni s královským párem Eliškou Přemyslovnou a Janem Lucemburským, paní Bernandetu hraběnkou Kinskou s vnukem Kristiánem hr. Kinským z Kostelce nad Orlicí (Kinští jsou potomky Přemyslovců v 16. generaci), dále pana Petra Dujku, potomka rodu Bubna-Litic (Bubna-Litic jsou potomky Přemyslovců v 17. generaci).

Mezi hosty nelze opomenout paní Mgr. Helenu Housovou, ředitelku Domova důchodců v Rokytnici nad Jizerou, a paní Lenku Nováčkovou, obě navržené na udělení Řádu Elišky Přemyslovny, jenž bude udělován v Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky.

Tento v pravdě posvátný a historický okamžik ko-



naný na místě, kde po staletí zněly mariánské písně poutníků, se jistě vryl do paměti přítomných, kteří se s pozdravem pokoje rozloučili. Členové komendy s hosty se na závěr sešli k malému posezení na nedalekém zámku pana Zdeňka a Lenky Nováčkových v pověstmi opředeném Potštejně.

MV

Svátek sv. Lazara v Praze

Tradičním místem pražských oslav svátku našeho řádového patrona se již po řadu let stal augustiniánský klášter u svatého Tomáše na Malé Straně. Setkávají se při nich členové obou zdejších komend, Komendy sv. Anežky České a Pražské komendy.

Ani tentokrát jsme nevybočili z osvědčené tradice. V podvečer 17. prosince jsme se shromáždili ke slavení mše svaté v klášterní kapli svaté Barbory.



Bohoslužbu celebrouval náš přítel a sympatizant, charismatický otec Juan Provecho, OSA.

Po mši svaté jsme se přesunuli do klášterního refektáře, kde jsme v předvánoční atmosféře nad číší vína zhodnotili naši činnost za uplynulý rok a stanovili priority pro naši činnost v roce následujícím. Neformální posezení se pak protáhlo do pozdních večerních hodin.

VN

Řádový den Prostějovské komendy

Již tradičně letos proběhl řádový den ke svátku našeho řádového patrona sv. Lazara v našem duchovním zázemí v kostele sv. Jana Křtitele v Určicích u Prostějova, kde je farářem náš člen bratr Leszek Rackowiak, ChLJ. Řádový den byl posunut o týden kvůli povinnostem bratra Leszka před vánočními svátky. 12. prosince od 11:00 se konala mše

svatá. Bratr Leszek připomněl v kázání význam sv. Lazara a jeho vztah ke Kristu, který ho vzkřísil z hrobu prostým zavoláním. Zdůraznil Boží sílu a nemožnost pochopení Božích plánů naším lidským rozumem. Lidé jsou v Božích očích jako děti, které neustále dělají chyby. Bůh je otec, který laskavě snáší naše přešlapy a snaží se nás vést trmi-

tými cestami osudu. Všichni přítomní si uvědomili v daný okamžik odpovědnost vůči našemu Řádu, kterou má každý člen.

Po mši své následoval společný oběd členů Prostějovské komendy s velkopřevorem hrabětem Dr. Ludvíkem Belcredim. Velkopřevor byl informován o činnosti komendy a plánech na další rok. MV

Řádový den Karlovarské komendy

Tradiční setkání členů Karlovarské komendy Vojenského a špitálního řádu sv. Lazara Jeruzalémského se uskutečnilo 17. prosince 2015 v řádovém kostele sv. Michaela archanděla ve Stráži nad Ohří. Ve svém úvodním slově velitel komendy chev. Ivan Medek, KCLJ, zhodnotil celoroční usilovnou práci členů komendy ve prospěch Řádu a zejména vyzdvihl stoprocentní účast členů komendy na oslavách 20. výročí Slavkovské iniciativy smířené, které proběhly na počátku října ve Slavkově u Brna. Na řádové investituře, která byla součástí této akce, byl povýšen do rytířského stavu spolubratr MUDr. František Hynek a do hodnosti komandéra spolubratr Mgr. Jiří Fresser.

Po úvodním slově velitele komendy pokračovalo setkání ekumenickou bohoslužbou, kterou celebrouvali P. Marek Hric z římskokatolické farnosti v Ostrově a ThMgr. Michal Šourek, ChLJ, farář sboru českobratrské církve evangelické v Praze – Chodov. Oba duchovní připomněli význam a odkaz Lazarova vzkříšení naším Pánem Ježíšem Kristem a vyzdvihli význam působení Řádu v minulosti a jeho nezastupitelnou roli v současném světě.

Řádový den Karlovarské komendy byl završen slavnostní večeří členů komendy, jejich přátel a hostů. Všichni si se zaujetím vyslechli vyprávění P. Hrice o jeho nedávné cestě po Svaté zemi



a zážitky faráře Šourka z jeho svatojakubské pouti. Mezi hosty nemohl chybět náš dlouholetý přítel, kancléř německého velkobailiviku a velitel komendy Hessen-Nassau, J. E. chev. Ernest Josef Finta von Haralyi-Pávai, KCLJ-J, s chotí.

JF

Maltézský řád, historie a současnost

Takový je podtitul výstavy věnované řádu johanitů, který je ale známější pod označením Řád Maltézských rytířů. Maltézští rytíři mají společné kořeny s naším Řádem. Počátkem 13. století se vydal každý řád vlastní cestou vývoje. Zatímco lazariáni se věnovali hlavně nemocným leprou, tak johanité zabezpečovali jak vojenské tak lékařské činnosti ve Svaté zemi a později v celé Evropě.

Zájemci mají možnost v těchto dnech navštívit v Masarykově muzeu v Hodoníně výstavu, která mapuje dlouhou historii johanitů. Výstava je rozdělena do dvou částí. V první je návštěvník seznámen se středověkými dějinami řádu. Zde to jsou repliky středověké výstroje a výzbroje. K vidění je kompletní rytířská zbroj s drátěnou košilí, kuklou, štítem, mečem a přilbou. Zajímavostí je kompletní brnění z poloviny 16. století. Kromě zbraní a výstroje je možno vidět také repliky věcí každodenní potřeby.

Na výstavě je k vidění několik exponátů, které nám přibližují samotnou podstatu maltézského řádu. Jedná se nejen o zbraně, ale také o lékařské předměty z nejrůznějších epoch vývoje řádu. Au-



tor výstavy chtěl rovněž vyzvednout do popředí nezávislost maltézského řádu, jako jediného suverénního rytířského řádu na světě. S tím souvisí rovněž vystavené předměty, jako mince, záslužné řády, známky nebo replika řádové koruny. Jedná

se o korunu, kterou nechal zhotovit car Pavel I. kolem roku 1800, tedy v době, kdy byl velmistrem maltézského řádu. Tehdy řád přišel o svoje vlastní řádové území – maltézské souostroví. Zbylí členové řádu se obrátili na ruského cara, který řádu nabídnul ochranu. V Petrohradu byla postavena nová řádová místnost, kde se měl řád scházet. Navíc car Pavel I. nechal vyrobit korunu maltézského řádu, která měla symbolizovat nezávislost řádu. Originál této koruny se nachází v kremelském muzeu. Kopie je k vidění v Masarykově muzeu v Hodoníně. Neméně zajímavým předmětem prezentovaným na výstavě je řádové dělo z ostrova Rhodos, které bojovalo v bitvě o tento ostrov roku 1522. Dělo bylo používáno na řádové galérie. Po prohrané bitvě našlo dělo svůj odpočinek na dně moře, odkud bylo vyzvednuto až koncem 19. století císařem Františkem Josefem I. a věnováno českému velkopřevorství.

Na výstavě jsou k vidění zajímavé předměty z řádové historie od 13. století až po současnost. V roce 2013 uplynulo 900 let od vzniku johanitů a lazariánů. Snad si v budoucnu oba řády k sobě opět najdou cestu. MV

Řádový den Východočeské Komendy sv. Zdislavy

Tradiční setkání členů Východočeské Komendy sv. Zdislavy Vojenského a špitálního řádu sv. Lazara Jeruzalémského se uskutečnilo dne 19. prosince 2015 u příležitosti svátku našeho řádového patrona na zámku v Doudlebách nad Orlicí. Rod Bubna-Litic je naším příznivcem, jak v Horním Jelení, tak v Doudlebách nad Orlicí. Velitel komendy PeaDr. et Mgr. Augustin Karel Andrl-Sylor, KCLJ-J, rozhodl práci celoroční práci členů komendy, především úsilí o blahověnění královny Elišky Přemyslovny, které bylo v r. 2015 zahájeno podáním žádosti, jemuž předcházela jarní vědecký seminář v Parlamentu České republiky a následovaly dvě mše svaté k počtu panovnice (viz informace na stránkách Reunionu). Vrcholem tohoto snažení bylo zřízení Řádu Elišky Pře-

myslovny, jenž byl udělen 19 ženám pracujícím v charitativní, sociální a kulturní oblasti. Řád byl předán ve Státních aktech Poslanecké sněmovny předsedou NFEP Augustinem Andrl-Sylor, velitelem komendy. V neposlední řadě je též třeba zmínit aktivitu členů komendy, kteří se přihlásili k probíhající akci Obvazy pro malomocné. Obvazy jsou zasílány do leprosárií v Indii a v Africe. Jejich zhotovení-uptelení je dobrou aktivitou, jak zapojit seniory do charitativní činnosti a pomáhá udržovat jemnou motoriku rukou. V roce 2015 se též komenda rozrostla o nového člena řádu Bc. Milana Volfa, MLJ, jenž byl oficiálně přijat na slavnostní Investituře ve Slavkově u Brna 3. 10. 2015. Bohoslužbu, která následovala v zámecké Mariánské kapli, celebroul P. Mgr. Jan Kunert,

ChLJ. Po mši svaté mohli účastníci řádového dne shlédnout obnovené interiéry zámku s vykladem správce p. Petra Dujky. Letošní hosté řádového setkání byli paní spisovatelka Jaroslava Černá (s rodinou) držitelka řádu Elišky Přemyslovny. Dále paní Mgr. Hana Čamborová, ředitelka Střední zdravotní školy Hranice, která hodlá přijmout jméno Elišky Přemyslovny, tým senierek - pletarek (pp. Synková, Boučková a Slezáková) obvazů z Vysokého Mýta i manželé Ochovi s dětmi ze Soukromého dětského domova v Radhošti, kteří se postarali o kulturní program řádového dne. Po neformálním srdečném posezení u kávy a vánočního cukroví byl řádový den ukončen společným přáním požeňnaných vánočních svátků a přáním hodně zdraví a štěstí v novém roce 2016. MV

<p>Propozici obědění na investituře Ryztři: uniforma, rytířský plášť, dekorácie, klobúk Dámy: tmavé obléčenie, šatka, dekorácie Hostia: páli smoking, tmavý oblek, dekorácie, dámy adekvátne obléčenie</p> <p>Dress Code of Investiture Knights: Uniform, Frack, Mantle, Decoration, Gloves Dames: Dark Dress, Decoration Guest: Gentsmen Smoking, Dark suit, Decoration, Ladies adequate dress</p> <p>Výdavky vyžadujú výdavkov spojených s investiturou. Via lístokovo žiadam vyplatiť čiastku 450. Za osobu, a náklady pohľadávka v deň slávnosti</p> <p>Expenses over expenses involved with investiture, we are kindly request, to pay amount of 450. Per person, to the hand of Treasurer at day of Celebration</p> <p>ATAVIS ET ARMIS</p> <p>OSLJ Grand Priory Slovakia Františkánska 2 SK-61101 Bratislava www.st-lazarus.net www.oslj.sk e-mail: oslj@oslj.sk</p>		<p>Vojenský a Špitálny Rád svätého Lazara z Jeruzalema Veľkopriortát Slovensko</p> <p>Pod veliteľom 49 voľvojanov, J.E. Dava Carlosa Goyada y de Borbón, markíza z Alburquerque</p> <p>Duchovný prokurator, J.B. Pantaleón Gregorio ILLalana</p> <p>Čestvoľník Strážny Holák, KCLJ, CMLJ, Veľkopriort</p> <p>Via profeta na</p> <p>Dni svätého Lazara spojené so slávnosťou investitúrou</p> <p>Keď sa bude konať 07. mája, 2016, o 17 hodine</p> <p>V kostole Zvestovania pánat, pri kláštore Menších bratov františkánov v Bratislave Celebracia on. provinciálnym ministrom Rehole menších bratov františkánov: Bratom Jarajom Andreanom Mállym, OFM</p> <p>Slávnosťou voľvru v relikviárii františkánskeho kláštora</p>	<p>Military and Hospitalier Order of St.Lazarus of Jerusalem Grand Priory Slovakia</p> <p>Under command 49 Grandmasters, H.E. Deso Carlos Goyada y de Borbón, Marquis de Alburquerque</p> <p>And Spiritual Protector, Ill.D. Pantaleón Gregorio Ill.Lalana</p> <p>And Chevalier Strážny Holák, KCLJ, CMLJ, Grand Prior</p> <p>Respectfully Invite You on</p> <p>St-Lazarus Day with Solemn Investiture</p> <p>Which shall be done 07th of the May, 2016, at 17 hours</p> <p>At Church of the Franciscan Monastery of Bratislava Presided by Provincial Minister, overritus Brother Jaraj Andrean Málly, OFM</p> <p>And Festive Gala Dinner at Reliquaries of Franciscan Monastery</p>
<p>POZVÁNKA</p> <p>INVITATION</p>			